

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) M. S.** (dříve T.), **b) M. D.**, **c) P. D.**, všichni zastoupeni JUDr. Helenou Kubecovou, advokátkou, se sídlem Masarykovo náměstí 35, 250 01 Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 2. května 2011 č. j. 2099/11-1100-202289, ze dne 2. května 2011, č. j. 2100/11-1100-202289, a ze dne 2. května 2011, č. j. 2101/11-1100-202289, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. března 2014, č. j. 3 Af 37/2011 - 97,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobců **se zamítá.**
- II.** Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně a) a b) nabyly z titulu darovací smlouvy ze dne 18. ledna 2007 do spoluvlastnictví rozestavěný bytový dům na pozemcích p. č. st. 3153, st. 3153 a 1150/17 v k. ú. Brandýs nad Labem, se všemi právy a povinnostmi a se všemi součástmi a příslušenstvím. Pro daňové účely byl vypracován znalecký posudek, který stanovil celkovou cenu včetně pozemků na 12 071 030 Kč, z toho rozestavěný dům byl oceněn částkou 11 861 195,48 Kč; koeficient rozestavěnosti byl 0,777 a předpokládaná cena dokončené stavby byla 15 265 373,85 Kč. Na základě prohlášení spoluvlastnic byl dům rozdělen na patnáct samostatných jednotek, z toho jedenáct bytových a čtyři nebytové. U čtyř jednotek došlo

ke zrušení spoluvlastnictví formou reálného rozdělení, zbylých jedenáct jednotek žalobkyně a) a b) během roku 2007 prodaly.

[2] V přiznání k dani z příjmů za období roku 2007 uvedla žalobkyně a) mimo jiné příjem ve výši 6 789 300 Kč dosažený prodejem bytových jednotek, k čemuž uplatnila jako výdaj na jejich dosažení nejen jejich pořizovací ceny, ale i výdaje za dokončovací stavební práce na bytovém domě ve výši 2 217 181 Kč. Žalobkyně b) v přiznání k dani z příjmů za období roku 2007 původně příjmy z prodeje bytových jednotek neuvedla, učinila tak až v průběhu daňové kontroly (viz níže). Její příjem z prodeje bytových jednotek činil 9 351 887 Kč a uplatnila k němu výdaje v celkové výši 9 404 891 Kč, které v sobě zahrnovaly pořizovací cenu jednotek i dokončovací stavební práce. Žalobce c) je manželem žalobkyně b). V přiznání k dani z příjmů za rok za období roku 2007 uplatnil výpočet daně ze společného základu manželů ve smyslu § 13a odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodném znění.

[3] U žalobkyň a) a b) byla dne 27. května 2009 zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007. Na základě zjištění daňové kontroly správce daně doměřil žalobcům daň z příjmů a penále, protože neuznal výdaje za dokončovací stavební práce na bytovém domě. Žalobci se proti dodatečným platebním výměrům bránili odvoláním. Finanční ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“), jehož působnost od 1. ledna 2013 přešla na žalovaného, v záhlaví označenými rozhodnutími změnil prvostupňová rozhodnutí tak, že snížil dodatečně doměřenou daň a penále, jelikož některé z dokončovacích prací uznal za výdaje ve smyslu § 10 odst. 4 a 5 zákona o daních z příjmů. U většiny výdajů však žalovaný potvrdil prvostupňová rozhodnutí a výdaje na dokončovací stavební práce neuznal. Podle napadených rozhodnutí finančního ředitelství je žalobkyně a) povinna zaplatit daň z příjmů ve výši 679 776 Kč a penále ve výši 135 955 Kč, žalobkyně b) daň z příjmu ve výši 450 378 Kč a penále ve výši 90 075 Kč a žalobce c) daň z příjmu ve výši 454 578 Kč a penále ve výši 90 915 Kč.

[4] Rozhodnutí finančního ředitelství žalobci napadli správní žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud žalobním námítkám nepřisvědčil a žalobu zamítl. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že ve vztahu k dani z příjmů musí daňový subjekt prokázat zejména faktické vynaložení deklarovaného nákladu a zda byl daný náklad (výdaj) vynaložen v deklarované výši za deklarované plnění. Městský soud se ztotožnil s názorem finančního ředitelství, že žalobci neunesli důkazní břemeno ohledně prokázání, že deklarované náklady na dokončovací stavební práce se vztahují právě k bytovým a nebytovým jednotkám, které žalobkyně a) a b) v roce 2007 prodaly. Doklady, které žalobci v daňovém řízení předložili, jsou formulovány zcela obecně jako dokončovací nebo stavební práce bez další specifikace, jaké konkrétní práce byly skutečně provedeny. Správce daně provedl daňovou kontrolu též u společnosti MALETA 2003 s. r. o. (dále jen „MALETA“), která stavební práce provedla. Jednatel společnosti Ing. J. T., otec žalobkyň, nepředložil žádné doklady prokazující spotřebu materiálu a provedení konkrétních prací na rozestavěné nemovitosti žalobců a sdělil, že analytickou evidenci na jednotlivé stavby nevedl. K dispozici má pouze nedokončenou výrobu, ze které nelze zjistit, o jaký druh zásob se jednalo. Městský soud dodal, že pouze formálně správné doklady nejsou důkazem prokazujícím věcné plnění služby. Z dokladů navíc vůbec nevyplývá, jaké náklady byly vynaloženy právě za bytové a nebytové jednotky, za jejichž prodej byly v daňovém přiznání žalobců deklarovány příjmy. Nebylo tak dostatečně prokázáno, že uplatňované výdaje souvisí právě s dosaženými příjmy.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

pokračování

[5] Proti uvedenému rozsudku městského soudu žalobci (nyní stěžovatelé) brojili včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Kasační stížnost stěžovatelů na prvních osmi stranách pouze reprodukuje obsah repliky stěžovatelů k vyjádření žalovaného k jejich správní žalobě (č. l. 72 - 79 spisu městského soudu). Tento dokument je stranám sporu známý a bylo by neúčelné v rozsudku kasačního soudu znovu podrobně rekapitulovat jeho obsah. Nejvyšší správní soud pro stručnost pouze shrnuje, že stěžovatelé v replice vyjádřili přesvědčení, že správce daně postupoval nesprávně, neboť vynaložené náklady byly žalobkyněmi řádně doloženy. Z faktur podle nich vyplývá, jaké práce byly provedeny v jakém časovém období. To vše navíc za situace, kdy správce daně nerozhodl o záznamní povinnosti.

[7] Ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu stěžovatelé namítli, že soud zamítl návrh na provedení celé řady důkazů, především výslechu svědků, které žalobci navrhovali. Odůvodnění rozsudku městského soudu je velmi stručné (jen dvě a půl strany dlouhé) a celkově nedostatečné. Městský soud pouze opakuje nepodložená tvrzení žalovaného, zejména o tom, že stěžovatelé neunesli důkazní břemeno. Soud ale nevzal v úvahu, proč důkazní břemeno neunesli, a nevypořádal se s námitkou, že žalovaný neprovedl stěžovateli navržené důkazy. Soud měl vzít v potaz, že se správce daně ani nesnažil postupovat tak, aby zjistil rozhodné skutečnosti, čímž zcela negoval svou úlohu dojít ke spravedlivému uspořádání věci. O tom svědčí též skutečnost, že žalovaný nevyužil svého práva a v řízení před městským soudem nenahlédl do spisu. Napadený rozsudek je podle stěžovatelů nezákonný, nemá oporu v důkazních materiálech ve spisu a odůvodnění je naprosto nedostatečné. Na základě těchto důvodů stěžovatelé Nejvyššímu správnímu soudu navrhli, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil.

[8] Žalovaný, na něhož od 1. ledna 2013 přešla působnost finančního ředitelství, ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že se městský soud vyjádřil k meritu sporu zcela adekvátním způsobem, neboť jasně uvedl, že stěžovateli předložené doklady a navržené důkazy nebyly s to prokázat přesnou výši nákladů vynaložených v přímé souvislosti s převodem vlastnického práva k jednotlivým bytovým a nebytovým jednotkám. V pasáži odůvodnění napadeného rozsudku, v níž je uvedeno, že se městský soud plně ztotožnil se závěry daňových orgánů, nelze spatřovat nedostatečné vypořádání se s námitkami a důkazními návrhy, nýbrž toliko názorovou shodu soudu a správce daně v předmětných právních otázkách. Žalovaný se následně obsáhle vyslovil k problematice rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a konstatoval, že stěžovatelé důkazní břemeno v nyní projednávané věci neunesli. Správce daně posoudil navržené důkazy z hlediska zásad hodnocení důkazů. Podle žalovaného bylo primárně na stěžovatelích, aby předložili důkazy průkazné, hodnověrné a dostatečné. Přesouvat tuto odpovědnost na správce daně, jak to činí stěžovatelé, nemá oporu v zákoně. K námitce zamítnutí důkazních návrhů výslechem svědků žalovaný uvedl, že se s ní městský soud pregnantně vypořádal. Situaci důkazní nouze v daňovém řízení nelze sanovat až v řízení před soudem.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Předně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost, v jejíž převažující části se stěžovatelé vymezovali vůči vyjádření žalovaného k žalobě, se v oné části májí účinkem, jelikož „míří na špatný terč“. Nejvyšší správní soud přesto vzal v úvahu kasační stížnost jako celek a zabýval se námitkami, které brojily proti rozsudku městského soudu.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že rozsudek netrpí vadami, které by způsobovaly nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů. Stěžovatelé nepřezkoumatelnost spatřovali v nedostatku důvodů. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 5/2003-52 ze dne 29. července 2004). Zrušit soudní rozhodnutí pro nedostatek důvodů lze přitom jen pro takové vady, které brání soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí, nikoliv dílčí nedostatky odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003 č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Žádné takové vady ovšem napadený rozsudek městského soudu nevykazuje. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku městského soudu je zcela srozumitelné a jsou z něj jasně seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil. Městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 11/2011-68 ze dne 13. července 2011 vymezil rozsah důkazního břemene daňového subjektu a následně dospěl k závěru, že stěžovatelé v tomto konkrétním případě své důkazní břemeno neunesli, přičemž tento závěr dostatečně odůvodnil.

[13] Skutečnost, že městský soud v některých ohledech odkázal na podrobnější odůvodnění v napadeném rozhodnutí finančního ředitelství, není výjimečná a nepředstavuje vadu rozsudku. Přílehavě to vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 12. listopadu 2014 č. j. 6 As 54/2013-128: „*Účelem soudního přezkumu je, jak už slovo přezkum napovídá, hodnocení toho, co již bylo správním orgánem k věci vysloveno, ve světle oponentury obsažené v žalobních bodech. [...] Nelze vyloučit, že se závěry přezkoumávaného správního rozhodnutí budou přezkoumávajícímu správnímu soudu jevit natolik přílehavé, že nenalezne dostatečné množství jiných slov, jimiž by na straně jedné vyjádřil prakticky totéž a jimiž by na straně druhé přesvědčivě a pro stěžovatele uspokojivě demonstroval, že uvažuje zcela samostatně. Jinak řečeno, smyslem soudního přezkumu není nalezení alternativního a za každou cenu originálního způsobu vyjádření týchž závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán. Námitka ‚opakování argumentace žalovaného‘ je tak sama o sobě neuchopitelná a nezpůsobitelná založit přezkum ze strany kasačního soudu.*“ Nejvyšší správní soud nemá důvod se od tohoto závěru v nyní projednávané věci odlišovat, a proto dané námitce stěžovatelů nepřisvědčil.

[14] Lichou shledal Nejvyšší správní soud i námitku týkající se neprovedení důkazních návrhů. Stěžovatelé navrhovali ve správní žalobě několik důkazních návrhů, včetně výslechu celé řady svědků. Městský soud na tyto důkazní návrhy reagoval a odůvodnil, z jakého důvodu je neprovede. Nemohlo se tedy jednat o tzv. opomenuté důkazy (např. nález Ústavního soudu ze dne 8. prosince 2009 sp. zn. I. ÚS 118/09, N 254/55 SbNU 455). Městský soud neprovedení navrhovaných důkazů odůvodnil na straně 8 napadeného rozsudku následovně: „*Závěry finančních orgánů tedy i v předmětné věci nutně vycházejí z toho, zda daňový subjekt své důkazní břemeno unesl, či nikoliv. Pokud daňový subjekt tuto svoji povinnost nesplní, nemůže pak již rozhodnutí finančních orgánů z této skutečnosti vycházející následně zpochybňovat v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhopat provedení důkazů, které již mohl uplatnit v daňovém řízení. Jinak řečeno, řízení před soudem nemůže a ani nemá*

pokračování

nabrazovat řízení před správním orgánem a daňový subjekt nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na přezkumu správních rozhodnutí.“

[15] Tyto závěry městského soudu jsou v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která říká, že stávající systém soudního přezkumu správních rozhodnutí je založen na zásadě plné jurisdikce, současně je však třeba brát v potaz specifika daňového řízení. Pokud daňový subjekt neunese důkazní břemeno v řízení před správcem daně, nelze tyto chyby zpravidla dodatečně napravit provedením důkazů, které již mohl uplatnit v daňovém řízení. (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. února 2009 č. j. 5 Afs 44/2008-57, ze dne 21. prosince 2010 č. j. 2 Afs 74/2010-135, body 17-18). Tuto tezi Nejvyšší správní soud blíže rozvinul v dalších rozhodnutích, v nichž uvedl, že při přezkumu daňového rozhodnutí správním soudem je třeba nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a současně zamezující zjevným obstrukcím daňového subjektu na straně druhé. Na provedení důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat „*obvykle tehdy, pokud tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami, např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 3. února 2010 č. j. 1 Afs 103/2009-232, bod 44, srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. listopadu 2011 č. j. 8 Afs 37/2011-161, bod 38, ze dne 19. května 2011 č. j. 5 Afs 22/2010-95, či ze dne 21. prosince 2010 č. j. 2 Afs 74/2010-135, bod 19). K takovým vadám však v daňovém řízení nedošlo. Rozhodnutí žalovaného nelze označit za překvapivé ani za zatížené zmíněnými zásadními vadami.

[16] Stěžovatelé dále namítali, že se správce daně nesnažil postupovat tak, aby zjistil rozhodné skutečnosti, čímž zcela negoval svou úlohu dojít ke spravedlivému uspořádání věcí. Podle § 5 odst. 1 zákona o daních z příjmů je základem daně částka, o kterou příjmy plynoucí poplatníkovi ve zdaňovacím období přesahují výdaje prokazatelně vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, pokud dále u jednotlivých příjmů podle § 6 až 10 není stanoveno jinak. Příjem, který stěžovatelé získali z prodeje nemovitých věcí, spadá pod ostatní příjmy ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Dílčí základ daně u ostatních příjmů tvořil příjem získaný z prodeje zmíněných bytových a nebytových jednotek snížený o výdaje prokazatelně vynaložené na jeho dosažení (§ 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů), popř. na technické zhodnocení, opravu a údržbu věci (§ 10 odst. 5 téhož zákona). V dané věci je rozhodné posouzení právní otázky, zda lze stěžovateli deklarované náklady vynaložené na dokončovací stavební práce považovat za výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení příjmu ve smyslu § 10 odst. 4 a 5 zákona o daních z příjmů s tím, že sporné je zejména naplnění podmínky prokazatelného vynaložení. Žalovaný totiž založil svoje rozhodnutí na tom, že se stěžovatelům nepodařilo prokázat, že deklarované náklady byly vynaloženy právě na bytové a nebytové jednotky, jež byly předmětem prodeje. Městský soud tento závěr aproboval a dodal, že práce a ceny na předložených dokladech (zejm. smlouva o dílo a faktury) jsou uváděny v natolik obecné rovině, že by je bylo možno usouvztažnit pouze k bytovému domu, v němž se vedle jiných bytových a nebytových jednotek nacházejí právě konkrétní prodané bytové a nebytové jednotky.

[17] Problematikou rozložení důkazního břemene se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již mnohokrát zabýval, např. v rozsudcích ze dne 30. ledna 2008 č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. dubna 2007 č. j. 8 Afs 165/2005-67 nebo ze dne 30. října 2013 č. j. 8 Afs 75/2012-46; srov. také usnesení Ústavního soudu ze dne 29. září 2004 sp. zn. III. ÚS 365/04 nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 24. dubna 1996 sp. zn. Pl. ÚS 38/95, č. 130/1996 Sb., N 33/5 SbNU 271, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>.

Postačí proto shrnout, že v daňovém řízení platí zásada, že je to daňový subjekt, kdo nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením (§ 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, respektive § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností [viz § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, leží na daňovém subjektu důkazní břemeno tak, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy.

[18] Co se týče nyní projednávaného případu, v přiznání k dani z příjmů za období roku 2007 uvedli stěžovatelé příjmy z prodeje předmětných nemovitostí a současně k nim uplatnili výdaje, které v sobě zahrnovaly pořizovací cenu jednotek i dokončovací stavební práce. Správce daně na základě informací z daňové kontroly tvrzení daňových subjektů (stěžovatelů) zpochybnil, neboť poukázal na to, že předložené faktury i smlouvy o dílo jsou formulovány natolik obecně, že nedokazují, na jakých jednotkách byly konkrétní práce skutečně provedeny. Důkazního břemene stěžovatele nezbavilo ani tvrzení, že po vydání kolaudačního rozhodnutí nebyly další materiály, jako stavební deník apod., archivovány; žalovaný poukázal, že takové jednání je navíc v rozporu s § 154 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Ze smlouvy o dílo dále vyplývalo, že společnost MALETA měla provést některé práce, jež byly podle znaleckého posudku již dokončeny (koeficient rozestavenosti 100 %). Také podle smluv o prodeji předmětných jednotek měly být dokončeny veškeré vnitřní instalace. Žalovaný uvedl, že tvrzení, podle něhož ze smluv vznikl stěžovatelům závazek výstavbu dokončit, nemá v těchto smlouvách oporu. Příslušné výdaje (náklady) nebyly zjištěny ani v daňovém řízení se společností MALETA. Její jednatel, Ing. J. T. (otec stěžovatelek), neměl k dispozici žádné doklady ani evidenci prokazující spotřebu materiálu a provedení konkrétních prací na rozestavené nemovitosti stěžovatelů. Ing. J. T. správci daně sdělil, že analytickou evidenci na jednotlivé stavby nevedl. K dispozici má pouze „nedokončenou výrobu“, ze které nelze zjistit, o jaký druh zásob se jednalo.

[19] Správce daně tedy účinně zpochybnil věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost tvrzení stěžovatelů. Stěžovatelé proto následně tížilo důkazní břemeno ohledně vyvrácení pochybností správce daně, které však již neunesli. S důkazy či důkazními návrhy, které stěžovatelé předložili, se žalovaný dostatečně vypořádal, respektive odůvodnil jejich neprovedení, a to v souladu s judikaturou Ústavního soudu týkající se tzv. opomenutých důkazů (např. výše citovaný náleží Ústavního soudu ze dne 8. prosince 2009 sp. zn. I. ÚS 118/09, N 254/55 SbNU 455). K navrhovaným důkazům znaleckými posudky a prohlídkou dokončených bytů žalovaný konstatoval, že by neměly potřebnou vypovídací potenci. Co se týče čestných prohlášení majitelů bytů, žalovaný tyto osoby vyslechl jako svědky a zjistil, že prohlášení jim byla předložena k podpisu, aniž by věděli, co a proč podepisují. Někteří svědci navíc uvedli skutečnosti, které jsou v rozporu s tvrzením stěžovatelů. Stěžovatelé svého práva klást svědkům otázky nevyužili.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil podanou kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice ve věci úspěch měl, podle obsahu spisu mu však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu